

Arrest

nr. 298 891 van 18 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEWALLE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 6 juli 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 augustus 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitische moslim. U bent geboren in Pekha in de provincie Nangarhar. Toen u zes of acht jaar oud was, verhuisde u met uw gezin naar Daka, in het Momand Dara district van de provincie Nangarhar, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. Als hobby ging u naar de bergen om stenen te breken en daarmee ging u naar een fabriek Blako Karghana. U deed dat tot twee à drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Daarna deed u niets overdag, behalve naar cricket kijken in uw dorp. U zou op basis van het leeftijdsonderzoek dat u in België onderging, geboren zijn op 1 januari 2003.

U verklaarde dat uw broers I., M. K. en N. M. voor de voormalige overheid werkten, respectievelijk voor de nationale politie, voor het nationale leger (urdu) en voor het nationale leger. Vanaf het moment dat I. en M. K. in dienst gingen werd dat bekend in het dorp omdat de dorpingen er onderling over spraken. Het was echter niet bekend dat N. M. in het leger zat aangezien hij steeds op geheime wijze heen en weer reisde. De Taliban hebben uw broers I. en M. K. gedood tijdens de uitoefening van hun werk voor de voormalige overheid. Ze werden respectievelijk ongeveer zes en vijf jaar geleden gedood. Voor hun dood kwamen de Taliban telkens naar uw huis om tegen uw moeder te zeggen dat ze haar zonen zullen doden als ze niet stoppen met hun job. Na hun dood bracht uw broer N. M. de lichamen van uw broers I. en M. K. telkens naar huis, samen met de dorpsouderen.

U verklaarde dat uw broer N. M. na de dood van I. en M. K. nog op bezoek kwam van zijn werk voor het leger. Na de dood van uw broers, kwamen de Taliban naar uw huis om te vragen naar uw broer N. M.. In het laatste jaar voor de machtsovername door de Taliban, kwamen de Taliban soms wekelijks maar zeker maandelijks, en begonnen ze ook naar u persoonlijk te vragen. De Taliban doorzochten uw huis ook bij die bezoeken, op zoek naar u. Bij die bezoeken was u verborgen in uw huis en soms ging u naar het huis van uw burens om u daar te verbergen. De Taliban vroegen de mullah van uw dorp drie à vier keer naar u sinds een jaar of een half jaar voor uw vertrek, en vroegen uw buur eveneens naar u.

De nacht van de machtsovername door de Taliban was u in het huis van uw maternale oom S. in uw dorp Daka toen de Taliban naar uw huis kwamen en uw broer N. M. meenamen. Ze vroegen daarbij ook naar u en wilden u ook meenemen. Uw moeder belde uw oom op via de telefoon van haar buur om hem te vertellen wat er gebeurd was. In diezelfde nacht nam uw oom u mee naar Torkham en stuurde u vandaar naar Kabul.

U verklaarde dat de Taliban denken dat iedereen die naar Europa reist ongelovig is.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u uw dorp vanuit het huis van uw maternale oom S. in de nacht van 15 op 16 augustus 2021, waarna u Afghanistan verliet. U kwam aan in België op 24 april 2022 en diende hier op 25 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) uw taskara, (2) de taskara van uw vader en moeder, (3) certificaten van het werk van uw broer N. M., (4) badges van het werk van uw broers N. M., M. K. en I., (5) de overlijdensakte van uw broer I., (6) een verzoekschrift in verband met de dood van uw broer I., (7) een verzoekschrift in verband met de dood van uw broer M. K., (8) identiteitskaart van overleden soldaten (martelaren) van uw broer I., (9) identiteitskaart van overleden soldaten (martelaren) van uw broer M. K., (10) foto's van uw broer N. M. tijdens de uitvoering van zijn werk, (11) foto's van uw broer M. K. als kind en tijdens de uitvoering van zijn werk en (12) een foto van uw broer I. als kind. Op 20 juli 2023 ontving het CGVS een mail van uw advocaat met (13) uw opmerkingen op de notities van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst moet worden gesteld dat u bij uw aankomst en registratie in België in april 2022 verklaarde geboren te zijn op 31 oktober 2005 en dus nog minderjarig te zijn. Overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 11 mei 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk

6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar.' Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Uw administratieve leeftijd werd vastgesteld op 1 januari 2003. Bij confrontatie met deze vaststelling stelt u nooit te hebben gezegd dat u geboren bent op 31 oktober 2005 en zegt u uw leeftijd niet te kennen (CGVS, p. 6). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Wat uw asielmotieven betreft dient er vooreerst op gewezen te worden dat u er allesbehalve in slaagt geloofwaardige verklaringen af te leggen over het werk van uw broers I., M. K. en N. M. voor de voormalige Afghaanse strijdkrachten (ANSF). Uw onvermogen daartoe ondermijnt uw verklaarde vrees voor vervolging, die rechtstreeks voortkomt uit hun werk (CGVS, p. 13), grondig. Over uw broer I. verklaart u dat hij eerst tien maanden in Ghazni voor urdu (nationale leger) werkte, waarna hij een maand naar huis kwam voor vakantie (CGVS, p. 14). Uw moeder liet I. echter niet meer teruggaan naar zijn werk, waardoor hij ontslagen werd (CGVS, p. 14) en hij zich stiekem aansloot bij de nationale politie (CGVS, p. 14). Daar werkte I. nog drie of drieënhalve maand tot aan zijn dood (CGVS, p. 14). Uw broer M. K. werkte gedurende tien maanden voor urdu (nationale leger), tot aan zijn dood in Uruzgan (CGVS, p. 14). U komt echter nauwelijks verder dan die elementaire verklaringen over het werk van I. en M. K. voor de voormalige ANSF. Gevraagd wat I. precies moest doen in het leger, stelt u slechts: "hij was soldaat" (CGVS, p. 18). U verklaart niet te weten wat hij precies moest doen (CGVS, p. 18). Gevraagd wat M. K. exact deed in het leger beperkt u zich eveneens tot: "Ik weet er niet over. Hij was een soldaat" (CGVS, p. 17). U weet niets over de opleiding die uw broers I. en M. K. hadden alvorens ze soldaat werden (CGVS, p. 18) en weet niet hoe ze het leger precies vervoegden (CGVS, p. 18). Gevraagd om welke reden uw broers bij het leger wilden, verklaart u dat ze het land wilden dienen en dat ze er interesse in hadden om er te werken (CGVS, p. 18). Gevraagd of u dat met hen had besproken, zegt u dat ze u dat niet zeiden, maar u stelt vaagweg en op hypothetische wijze: "dat zou de reden kunnen zijn" (CGVS, p. 18). U hebt ook geen idee of ze deelnamen aan specifieke gevechten tegen de Taliban (CGVS, p. 19). Toch komt u met één concreet element in verband met het werk van uw broers: u verklaart dat ze tussen de 13000 en 13500 verdienden in het leger (CGVS, p. 18). Gevraagd hoe u dat weet, verklaart u dat u dat hoorde van uw oudere broer (CGVS, p. 18-19), terwijl u eerder had gezegd dat uw broer u nooit iets vertelde over het werk van uw broers (CGVS, p. 18; zie verder). Gevraagd of uw broer nog meer over hun jobs vertelde, stelt u echter dat u dat had gehoord wanneer uw oudere broer tegen iemand sprak in uw huis (CGVS, p. 19). U weet echter niet meer tegen wie hij toen sprak (CGVS, p. 19). Uw vage verklaringen over de manier waarop u net dat ene element wel hoorde, namelijk hoeveel uw broers verdienden, doet vermoeden dat het om een ad hoc of ingestudeerde verklaring gaat. Over het werk van I. en M. K. voor de voormalige ANSF, komt u kortom niet verder dan vage, hypothetische of ad hoc verklaringen, waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht.

Uw verklaringen over de dood van uw broers I. en M. K. tijdens de uitvoering van hun werk (CGVS, p. 14-15), vertonen een gelijkaardige mate van vaagheid en ongeloofwaardigheid. U verklaart dat I. ongeveer zes jaar geleden werd gedood (CGVS, p. 14) en dat M. K. werd gedood in Uruzgan (CGVS, p. 14), ongeveer vijf jaar geleden (CGVS, p. 15). Gevraagd om te vertellen wat er gebeurde, verwijst u naar de documenten die u voorlegt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 15). Gevraagd of u het zelf kan uitleggen, stelt u dat u de papieren niet kan lezen (CGVS, p. 15). Over de omstandigheden waarin uw broers gedood waren zegt u slechts dat M. K. was verbrand en I. was gedood in het voorhoofd (CGVS, p. 15). Allebei waren ze gedood in actie en bij M. K. werd zijn hele bataljon gedood, behalve een persoon (CGVS, p. 15). U weet echter niet hoe die ene persoon het kon overleven (CGVS, p. 15) of wat er was gebeurd waardoor bijna het hele bataljon gedood werd (CGVS, p. 15). Bovendien verklaart u dat dat incident met het bataljon van M. K. ook in het nieuws was gekomen (CGVS, p. 14), waaruit blijkt dat die informatie voor iedereen beschikbaar was. Zo geeft u er allerm minst blijk van dat u over specifieke informatie beschikt in verband met de omstandigheden van de dood van uw eigen familieleden ten gevolge van hun werk voor de ANSF. Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over hun werk voor de voormalige overheid onderuit gehaald.

Wat uw broer N. M. betreft, beperkt u zich tot even vage en beperkte verklaringen. U zegt dat hij misschien tien of elf jaar geleden begon in het leger, en dat hij werkte in Khogyani en Kaga in Nangarhar (CGVS, p. 14-15). U voegt er echter meteen aan toe dat u geen informatie over hem hebt, dat u hem een verhaal vroeg, maar dat hij niets zei (CGVS, p. 15). Aanvankelijk wordt u toch gevraagd alles te vertellen wat u weet over zijn werk in het leger, waarop u antwoordt dat hij een soldaat was, maar dat hij u niet meer vertelde (CGVS, p. 19). Uw advocaat merkte vervolgens op dat ze denkt dat u meer over het werk van uw broer N. M. weet, maar dat u niet gewend bent aan open vragen (CGVS, p. 19). Vervolgens worden u verschillende gerichte vragen gesteld in verband met het werk van uw broer N. M. in het voormalige leger.

Toch houdt u het op vage en summiere verklaringen. Zo weet u niet wat hij moest doen (CGVS, p. 19), of hij een opleiding had gehad (CGVS, p. 19), of u collega's van hem kende (CGVS, p. 19) of wat de naam van zijn commandant was (CGVS, p. 19). Hoewel u de kans kreeg om bij zowel open als gerichte vragen concrete verklaringen in verband met het werk van uw broer N. M. af te leggen, slaagt u daar allesbehalve in. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, dat onder andere gefundeerd is op zijn voormalig werk, verder ondermijnd.

De originele documenten in verband met het werk van uw broers (zie administratief dossier, groene map, documenten 3-4) slagen er niet in de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen om te buigen. Documenten kunnen uw verklaringen immers pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden. De documenten in verband met de dood van uw broers I. en M. K. (zie administratief dossier, groene map, documenten 5-9) zijn evenmin bij machte de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen erover weg te nemen. Zo zijn de verzoekschriften in verband met de dood van uw broers I. en M. K. (zie administratief dossier, groene map, documenten 6-7) gebaseerd op de verklaringen van familieleden. Aan dergelijke documenten kan dan ook geen enkele objectieve bewijswaarde gehecht worden wat betreft het voorgehouden werk van uw broers of de precieze omstandigheden van hun voorgehouden dood. Daardoor kunnen die allerm minst volstaan om uw verklaringen te ondersteunen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan de door u voorgelegde documenten in verband met het werk en de dood van uw broers (zie administratief dossier, groene map, documenten 3-9) op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Over de foto's (zie administratief dossier, groene map, documenten 10-12) dient nog gezegd te worden dat er op geen enkele manier uit kan worden afgeleid dat de personen die hierop te zien zijn wel degelijk uw broers zijn. U legt immers geen foto neer van u met uw broers (CGVS, p. 20), wat dat feit zou kunnen ondersteunen. Dergelijke foto's zijn dan ook geenszins in staat uw verklaringen omtrent hun voorgehouden werk of uw familieband met de mensen op die foto's te ondersteunen.

Bovendien geeft u er allerm minst blijk van pogingen te hebben ondernomen om meer te weten te komen over het werk van uw broers I., M. K. en N. M.. U vroeg uw moeder nooit meer informatie over het werk van uw broers (CGVS, p. 18) omdat ze er ook niets over wist en zelf geen informatie kreeg (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met het feit dat uw moeder I. wel verbood om nog naar het leger terug te gaan, en dat ze zo dus toch iets van informatie moet hebben gehad, stelt u dat ze slechts wist dat er veel mensen gedood werden in dienst (CGVS, p. 18). Evenmin vroeg u uw maternale oom S. ooit of hij meer informatie had over het werk van N. M. (CGVS, p. 20). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u nog steeds contact hebt met uw familie en maternale oom S. in Afghanistan, via uw buur S. (CGVS, p. 8-9). U had dus ook nog na uw vertrek via hen, in het kader van uw lopende procedure om internationale bescherming, meer informatie kunnen bekomen over het vroegere werk van uw broers voor de voormalige ANSF. Dat u dit niet bleek te doen, ondergraaft zowel de ernst als de geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtmotieven. U verklaart dat u uw broer N. M. wel vroeg over het werk van uw broers I. en M. K., maar hij vertelde u er niets over (CGVS, p. 18). Gevraagd om welke reden hij u dat niet vertelde, verklaart u dat u nog een kind was en dat hij niet over de job van iemand anders wilde vertellen (CGVS, p. 18). Ook wanneer u op het einde van uw persoonlijk onderhoud wordt geconfronteerd met het feit dat u bijzonder weinig over het werk van uw broers kan zeggen, terwijl hun werk de oorzaak van uw persoonlijke problemen met de Taliban is, stelt u dat u toen nog een kind was en dat u uw broers wel vragen stelde maar dat ze niets zeiden (CGVS, p. 24). Aangezien u ook na uw vertrek nog informatie had kunnen inwinnen, wat u niet deed (zie boven), verliest die uitklaring echter haar geldigheid. Ook uw advocaat haalt uw jonge leeftijd destijds aan als verschuiving voor uw lacunaire kennis en verklaringen (CGVS, p. 24) en stelt dat hoe minder u als kind wist over hun werk, hoe minder u kon verklappen (CGVS, p. 24). Ook die uitklaring is echter ontoereikend. Zo plaatst het CGVS vraagtekens bij het feit dat uw broers u dan wel zeiden dat ze voor de voormalige ANSF werkten – ook al gaven ze u geen concrete informatie – als ze bang zouden zijn dat u iets zou verklappen. Indien ze werkelijk wilden voorkomen dat u er iets over zou verklappen, konden ze u er beter volledig onwetend over houden. Langs de andere kant blijkt uit uw verklaringen dat het werk van uw broers voor de voormalige ANSF bekend raakte in uw dorp vanaf het moment dat uw broers I. en M. K. in dienst gingen: "omdat ze niet aanwezig waren in het dorp, vroegen de dorpelingen en dan wisten ze dat ze naar hun dienst gingen" (CGVS, p. 16). De dorpelingen wisten het niet over N. M. omdat die telkens in het geheim heen en weer reisde (CGVS, p. 16), maar kwamen het wel te weten over I. en M. K., omdat de dorpelingen "dicht bij elkaar" zijn en "elke situatie over elkaar" weten (CGVS, p. 16). Gelet op het feit dat uw dorpelingen meteen wisten dat uw broers I. en M. K. voor de ANSF werkten, is het onaannemelijk dat uw familieleden u er niets meer over zouden vertellen om zo te voorkomen dat u het zou verklappen.

Daarnaast tasten uw vage verklaringen over de wijze waarop het bekend raakte in uw dorp dat uw broers I. en M. K. voor de voormalige ANSF werkten, eveneens de geloofwaardigheid van hun profiel als medewerker van de voormalige ANSF aan. Zo verklaart u slechts dat de dorpingen het “van elkaar” wisten en dat u niet weet wie het hen zei (CGVS, p. 16). U stelt dat alleen u en uw moeder over hun werk wisten en dat jullie het allebei verzwegen (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe de dorpingen het dan te weten kwamen, zegt u dat u het niet weet (CGVS, p. 16). Dat valt echter nauwelijks te rijmen met uw latere verklaring dat er na de dood van uw broers I. en M. K. advertenties hingen waarop stond dat uw broers gedood waren tijdens hun dienst in het nationale leger (CGVS, p. 21). Aangezien I. reeds een jaar voor M. K. omkwam (CGVS, p. 15) en de dorpingen het volgens u te weten zouden komen omdat uw broer “niet aanwezig” was in het dorp (CGVS, p. 16), is die advertentie een uiterst plausibele uitklaring voor de bekendheid van het werk van M. K. in uw dorp. Het feit dat u dus “niet weet” hoe zijn werk bekend raakte (CGVS, p. 16) komt allerm minst overeen met uw verklaring over die advertentie.

Omwille van uw vage en bijzonder beperkte verklaringen, kan er geen geloof worden gehecht aan het werk van uw broers I., M. K. en N. M. voor de voormalige ANSF. Dat tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven bij voorbaat en reeds op grondige wijze aan, aangezien de door u verklaarde vervolgingsfeiten ten aanzien van u en uw broers rechtstreeks voortkomen uit hun werk (CGVS, p. 13). Het bestaan van een aan uw persoon gelinkte vrees, kan bovendien ook niet afgeleid worden uit de verklaringen die u aflegt over de vervolgingsfeiten ten aanzien van u en uw broers omwille van hun voorgehouden jobs voor de voormalige ANSF.

Zo blijft u bijzonder vaag over de bezoeken van de Taliban aan uw familie nadat uw broers I. en M. K. in dienst gingen. U zegt dat ze “elke keer” kwamen, maar wanneer u wordt gevraagd hoe vaak ze kwamen, zegt u slechts vaagweg: “Dat is onbekend wanneer ze komen, wanneer ze willen, komen ze” (CGVS, p. 17). U kan zelfs niet zeggen hoe vaak ze ongeveer kwamen (CGVS, p. 17) en houdt het op: “Hun tijd is onbekend, wanneer ze klaar zijn in de week komen ze en wanneer ze klaar zijn in de maand komen ze” (CGVS, p. 17). U kan ook niet – zelfs niet ongeveer – zeggen wanneer de eerste keer was dat de Taliban naar uw huis kwamen om uw broers te vragen met hun werk te stoppen (CGVS, p. 17), hoewel dat moment het startschot van de problemen van uw familie met de Taliban betreft. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat die elementaire verklaringen kan afleggen over essentiële onderdelen in diens asielaanspraak.

Over de vervolgingsfeiten na de dood van uw broers I. en M. K. legt u eveneens onaannemelijke verklaringen af die de geloofwaardigheid ervan schaden. Zo schetst u aanvankelijk een beeld van de Taliban die dorpingen die voor de overheid werkten, thuis gingen opzoeken en als ze hen vonden, zouden ze hen doden (CGVS, p. 12). U geeft het voorbeeld van A. die een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werd gedood omwille van zijn werk voor de overheid (CGVS, p. 11). Als de Taliban de persoon die voor de overheid werkte niet vonden, gingen ze naar zijn huis en namen ze “iemand anders van het huis en doden ze die” (CGVS, p. 12). U geeft het voorbeeld van de Taliban die het huis opbliezen van een familie waarvan de jongeren voor de overheid werkten, ongeveer vier of vijf jaar voor uw vertrek (CGVS, p. 12). U stelt bovendien in algemene zin: “wie ook voor de overheid werkte, ze laten die niet, ze doden hen, en wie er ook in de familie van de overheidsmedewerkers is, die zullen ze ook doden” (CGVS, p. 13). Uw verklaringen over de werkwijze van de Taliban in uw geval zijn daar echter allerm minst mee in overeenstemming te brengen. Zo stelt u dat de Taliban in het laatste jaar meer dan ervoor kwamen: “zeker een keer per maand” (CGVS, p. 21-22). Expliciet gevraagd waar u telkens was bij die bezoeken, stelt u aanvankelijk: “Soms was ik verborgen in mijn huis, soms ging ik naar mijn burens thuis en verborg ik me daar” (CGVS, p. 22). Vanaf dat laatste jaar zochten de Taliban ook u persoonlijk (CGVS, p. 22) en u verklaart dat u bescherming kreeg bij de vrouwen van uw burens thuis (CGVS, p. 22). Geconfronteerd met het feit dat u ook had verklaard dat u bij die bezoeken soms thuis verborgen was en gevraagd of de Taliban u dan niet thuis kwamen zoeken, verklaart u dat u thuis verborgen was totdat de Taliban uw huis binnenkwamen en dat u dan via een achterdeur naar het huis van uw burens ging om zich daar te verbergen (CGVS, p. 22). De tegenstrijdigheid van die uitklaring met uw eerdere verklaring dat u “soms” thuis zat en “soms” bij uw burens zat (CGVS, p. 22), doet sterk vermoeden dat het om een ad hoc uitklaring gaat. Gevraagd om welke reden de Taliban niet meer ondernamen tegenover u, gelet op het feit dat ze het huis van die andere familie van overheidsmedewerkers opbliezen, stelt u dat u toen jong was en ze meestal naar uw oudere broer zochten (CGVS, p. 23). Dat is echter geen uitklaring aangezien u nadrukkelijk had verklaard dat de Taliban u ook persoonlijk zochten in het laatste jaar voor uw vertrek (CGVS, p. 22). De Taliban hadden dus alle tijd om ook doortastende actie tegenover de familieleden van uw broers te ondernemen. Het feit dat een strategische actor als de Taliban dat nalaat, is onaannemelijk en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging. Het feit dat de Taliban uw familie al viseerden voor de dood van uw broers I. en M. K., respectievelijk zes en vijf jaar geleden (CGVS, p. 15), vergroot de onaannemelijkheid van uw verklaringen alleen maar. Gevraagd of u nu nog redenen hebt om de Taliban persoonlijk te vrezen als uw broers I. en M. K. gedood zijn en N. M. door hen meegenomen is, verklaart u: “Ze komen achter mij omdat ze weten dat mijn broers in dienst waren en wie ook dienst had

in de regering van AFG, die familieleden lopen ook gevaar" (CGVS, p. 23). Die uitklaring maakt het echter nog onaannemelijker dat de Taliban niets concreets tegen u ondernamen wanneer u nog in het land was aangezien ze er toen alle tijd toe hadden. Uw onaannemelijke verklaringen over de weinig doortastende pogingen van de Taliban om u te pakken te krijgen omwille van het werk van uw broers, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op grondige wijze.

Het bestaan van een aan uw persoon gelinkte vrees, kan evenmin afgeleid worden uit de verklaringen die u aflegt over de vervolgingsfeiten na uw vertrek. Daarover verklaart u dat de Taliban nog vaak naar uw huis kwamen en naar u vroegen (CGVS, p. 23) en u stelt: "nu is het hun overheid en kunnen ze alles doen" (CGVS, p. 23). U stelt niet te weten of de Taliban denken dat u nog in het land bent (CGVS, p. 23), waarop u wordt gevraagd om welke reden ze zouden blijven terugkomen als ze niet denken dat u nog in het land bent (CGVS, p. 23). Daarop werpt u vaagweg op: "Misschien zijn er leden van hen die gedood waren door mijn broers, dus komen ze ons huis bezoeken" (CGVS, p. 23). Gevraagd of u weet of uw broers specifieke leden van de Taliban hebben gedood, waardoor ze u nu nog zoeken, antwoordt u echter negatief (CGVS, p. 23). Ook zo slaagt u er niet in een vrees voor vervolging in uw hoofde, omwille van het voormalige werk van uw broers, aannemelijk te maken.

De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara's van u, uw vader en moeder betreffen jullie identiteit (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-2). De bewijswaarde van officiële Afghaanse documente is echter beperkt (zie hoger). In verband met de e-mail die het CGVS op 20 juli 2023 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS (zie administratief dossier, groene map, document 13), moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Op het einde van uw persoonlijk onderhoud haalt uw advocaat ook aan dat u van Nangarhar afkomstig bent, een regio met veel geweld waar ook ISKP en het Haqqani-netwerk aanwezig zijn (CGVS, p. 25).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten

werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers

niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDE registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na zelf het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat

moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire

situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer, omwille van uw vertrek naar of verblijf in Europa, vervolging zou dienen te vrezen.

U verklaart slechts in algemene zin dat "wie ook naar Europa gaat," dat de Taliban van hen denken dat die ongelovigen zijn (CGVS, p. 13). Gevraagd of de Taliban daaromtrent ooit iets zeiden bij één van hun bezoeken na uw vertrek, antwoordt u negatief en herhaalt u slechts in algemene zin dat ze iedereen die voor de overheid werkten als ongelovigen zien (CGVS, p. 24). U geeft geen concrete verklaringen in verband met het feit dat de Taliban u persoonlijk als ongelovige beschouwen omwille van uw vertrek naar of verblijf in Europa, maar concludeert slechts in algemene zin: "ik ben nu in EU en ze denken dat ik nu een ongelovige ben" (CGVS, p. 24). Dergelijke algemene en hypothetische verklaringen volstaan niet om een vrees voor vervolging in uw hoofde omwille van uw vertrek naar of verblijf in Europa aannemelijk te maken. Op het einde van uw persoonlijk onderhoud haalt ook uw advocaat aan dat u in Afghanistan zeer weinig koranles hebt gevolgd, en nu niet echt praktiseert of bidt: "Hij kan dus wel opvallen bij eventuele terugkeer omdat hij weinig kennis heeft over de koran" (CGVS, p. 25). Gevraagd om wat over uw geloofsovertuiging te spreken, stelt u dat u soennitische moslim bent maar dat u doet wat uw hart zegt en wat goed voelt (CGVS, p. 25). Gevraagd dat te concretiseren, zegt u dat u gaat voor de mensheid en bekritiseert u de Taliban omdat ze mensen doodden: "zo'n moslim wil ik niet worden" (CGVS, p. 25). U verklaart: "Welke religie ik goed vind, die ga ik kiezen" (CGVS, p. 25). Gevraagd of u uw ideeën rond respect voor de mensheid ook al in de praktijk hebt omgezet, antwoordt u aanvankelijk bevestigend, maar slaagt u er niet in een concreet voorbeeld te geven (CGVS, p. 25). U houdt het in algemene zin op: "Een goed persoon is iemand die de mensheid respecteert en dient, en degene die elkaar respecteert, zo wil ik zijn" (CGVS, p. 25). Wanneer u uiteindelijk wordt gevraagd wat u in uw dagelijks leven doet om de mensheid te respecteren en dienen, verklaart u: "Ik heb tot nu niets gedaan daaraan, maar ik zal dat in de toekomst doen" (CGVS, p. 25).

Met dergelijke vrijblijvende en algemene verklaringen toont u allerm minst aan dat uw levensstijl zoals u die hier beschrijft deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Ook stelt uw advocaat dat u op jonge leeftijd vertrokken bent, maar uit de leeftijdtest van de Dienst Voogdij blijkt echter dat u reeds meerderjarig was op het moment van uw vertrek uit Afghanistan, aangezien uw administratieve geboortedatum 1 januari 2003 is (zie boven) en u in augustus 2021 uw land verliet (CGVS, p. 4). Dat element kan bijgevolg niet in overweging worden genomen bij de beoordeling van een vrees voor vervolging in geval van terugkeer. Uw advocaat haalt eveneens aan dat u niet kan terugvallen op een netwerk in Afghanistan, maar uit uw verklaringen blijkt dat u nog contact hebt met uw familie en uw maternale oom S., die u voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS nog documenten opstuurde, via uw voormalige buurman Sadiq (CGVS, p. 8-9). Het is echter aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees ten gevolge van (gepercipieerde) verwestering aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te zijn met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Vooreerst volhardt verzoeker in zijn relaas en gaat nader in op zijn leeftijd en de werkzaamheden van zijn broers. Daarnaast wordt verzoekers toekomstgerichte vrees aangekaart waarbij wordt aangevoerd dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt omdat hij op jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten en sindsdien in westerse landen verbleef. In dit verband wordt verzoekers integratie in België benadrukt en gewezen op rechtspraak en verschillende rapporten aangaande terugkeerders. Er wordt verder herhaald dat verzoeker familieleden heeft die werkten bij de voormalige Afghaanse overheid. Verzoeker besluit dat zijn verblijf sedert jonge leeftijd in Europese landen en de hiermee gepaard gaande (gepercipieerde) verwestering, de andere geschetste persoonlijke elementen zoals de werkzaamheden van zijn broers, de herkomstregio en het gebrek aan netwerk in Afghanistan gelet op het gegeven dat zijn vader is overleden, maken dat hij dient erkend te worden als vluchteling.

Nopens de subsidiaire bescherming wordt gewezen op de machtsovername van de taliban, de volatiele veiligheidssituatie en aangevoerd dat een terugkeer naar Afghanistan zal leiden tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Tevens wordt in het verzoekschrift de humanitaire situatie in Afghanistan alsook de socio-economische situatie uitgebreid toegelicht.

2.2. Stukken

Verzoeker brengt ter terechtzitting op 4 december 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota bij waaraan hij volgende stukken toevoegt:

- psychologisch verslag van 30 november 2023 van een functioneringsonderzoek met als bijlage de methodiek van het onderzoek (toelichting) en “mandaat expertise” en relevante ervaring van de psycholoog met daarbij de mail hierover van de psycholoog van 1 december 2023;
- inschrijvingsformulieren voor het schooljaar 2022-2023 en 2023-2024 bij Ligo;
- taalattesten van 31 maart 2023;
- verklaring van de werkgever van 28 november 2023;
- “individuele rekening”: overzicht van verzoekers gepresteerde werkdagen en uitbetalingen in 2023 alsook een individuele rekening van 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4.. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan vervolging door de taliban wegens de werkzaamheden van zijn broers bij de voormalige Afgaanse autoriteiten.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke, gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. Vooreerst merkt de Raad in navolging van de commissaris-generaal op dat verzoeker de werkzaamheden van zijn broers voor de voormalige Afgaanse strijdkrachten (hierna: ANSF) niet aannemelijk maakt:

"Wat uw asielmotieven betreft dient er vooreerst op gewezen te worden dat u er allesbehalve in slaagt geloofwaardige verklaringen af te leggen over het werk van uw broers I., M. K. en N. M. voor de voormalige Afgaanse strijdkrachten (ANSF). Uw onvermogen daartoe ondermijnt uw verklaarde vrees voor vervolging, die rechtstreeks voortkomt uit hun werk (CGVS, p. 13), grondig. Over uw broer I. verklaart u dat hij eerst tien maanden in Ghazni voor urdu (nationale leger) werkte, waarna hij een maand naar huis kwam voor vakantie (CGVS, p. 14). Uw moeder liet I. echter niet meer teruggaan naar zijn werk, waardoor hij ontslagen werd (CGVS, p. 14) en hij zich stiekem aansloot bij de nationale politie (CGVS, p. 14). Daar werkte I. nog drie of drieënhalve maand tot aan zijn dood (CGVS, p. 14). Uw broer M. K. werkte gedurende tien maanden voor urdu (nationale leger), tot aan zijn dood in Uruzgan (CGVS, p. 14). U komt echter nauwelijks verder dan die elementaire verklaringen over het werk van I. en M. K. voor de voormalige ANSF. Gevraagd wat I. precies moest doen in het leger, stelt u slechts: "hij was soldaat" (CGVS, p. 18). U verklaart niet te weten wat hij precies moest doen (CGVS, p. 18). Gevraagd wat M. K. exact deed in het leger beperkt u zich eveneens tot: "Ik weet er niet over. Hij was een soldaat" (CGVS, p. 17). U weet niets over de opleiding die uw broers I. en M. K. hadden alvorens ze soldaat werden (CGVS, p. 18) en weet niet hoe ze het leger precies vervoegden (CGVS, p. 18). Gevraagd om welke reden uw broers bij het leger wilden, verklaart u dat ze het land wilden dienen en dat ze er interesse in hadden om er te werken (CGVS, p. 18). Gevraagd of u dat met hen had besproken, zegt u dat ze u dat niet zeiden, maar u stelt vaagweg en op hypothetische wijze: "dat zou de reden kunnen zijn" (CGVS, p. 18). U hebt ook geen idee of ze deelnamen aan specifieke gevechten tegen de Taliban (CGVS, p. 19). Toch komt u met één concreet element in verband met het werk van uw broers: u verklaart dat ze tussen de 13000 en 13500 verdienden in het leger (CGVS, p. 18). Gevraagd hoe u dat weet, verklaart u dat u dat hoorde van uw oudere broer (CGVS, p. 18-19), terwijl u eerder had gezegd dat uw broer u nooit iets vertelde over het werk van uw broers (CGVS, p. 18; zie verder). Gevraagd of uw broer nog meer over hun jobs vertelde, stelt u echter dat u dat had gehoord wanneer uw oudere broer tegen iemand sprak in uw huis (CGVS, p. 19). U weet echter niet meer tegen wie hij toen sprak (CGVS, p. 19). Uw vage verklaringen over de manier waarop u net dat ene element wel hoorde, namelijk hoeveel uw broers verdienden, doet vermoeden dat het om een ad hoc of ingestudeerde verklaring gaat. Over het werk van I. en M. K. voor de voormalige ANSF, komt u

kortom niet verder dan vage, hypothetische of ad hoc verklaringen, waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht.

(...)

Wat uw broer N. M. betreft, beperkt u zich tot even vage en beperkte verklaringen. U zegt dat hij misschien tien of elf jaar geleden begon in het leger, en dat hij werkte in Khogyani en Kaga in Nangarhar (CGVS, p. 14-15). U voegt er echter meteen aan toe dat u geen informatie over hem hebt, dat u hem een verhaal vroeg, maar dat hij niets zei (CGVS, p. 15). Aanvankelijk wordt u toch gevraagd alles te vertellen wat u weet over zijn werk in het leger, waarop u antwoordt dat hij een soldaat was, maar dat hij u niet meer vertelde (CGVS, p. 19). Uw advocaat merkte vervolgens op dat ze denkt dat u meer over het werk van uw broer N. M. weet, maar dat u niet gewend bent aan open vragen (CGVS, p. 19). Vervolgens worden u verschillende gerichte vragen gesteld in verband met het werk van uw broer N. M. in het voormalige leger. Toch houdt u het op vage en summiere verklaringen. Zo weet u niet wat hij moest doen (CGVS, p. 19), of hij een opleiding had gehad (CGVS, p. 19), of u collega's van hem kende (CGVS, p. 19) of wat de naam van zijn commandant was (CGVS, p. 19). Hoewel u de kans kreeg om bij zowel open als gerichte vragen concrete verklaringen in verband met het werk van uw broer N. M. af te leggen, slaagt u daar allesbehalve in. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, dat onder andere gefundeerd is op zijn voormalig werk, verder ondermijnd."

Verzoeker tracht zijn vage, gebrekkige verklaringen omtrent de werkzaamheden van zijn broers te verschonen door aan te voeren dat hij nog een kind was, "erg beperkt", laaggeschoold en analfabeet is en door op te werpen dat hij beperkte intellectuele capaciteiten heeft en traag van begrip is. Tevens wordt opgeworpen dat verzoekers onderhoud erg moeizaam verliep, zijn antwoorden weinig overzichtelijk waren en dat ook simpele vragen niet werden begrepen waarbij passages uit het onderhoud worden weergegeven. Er wordt hierbij aangestipt dat verzoekers raadsman tijdens het onderhoud opmerkte dat verzoeker moeite had om de vragen te begrijpen daar hij "beperkter" is, nooit naar school is geweest en wat laaggeschoold is. Middels zijn aanvullende nota van 4 december 2023 brengt verzoeker in dit verband een psychologisch verslag bij van 30 november 2023 van een functioneringsonderzoek met als bijlage de methodiek van het onderzoek (toelichting) en "mandaat expertise" en relevante ervaring van de psycholoog met daarbij de mail hierover van de psycholoog van 1 december 2023. Hierin wordt verzoekers kwetsbaarheid benadrukt en maakt de psycholoog gewag van drie vaststellingen: een zeer beperkte taal en dus begripsvermogen, zeer gebrekkige oriëntatie in tijd en ruimte en de conclusie dat laagbegaafdheid of andere cognitieve beperkingen niet zijn uitgesloten. In de aangebrachte stukken is onder meer nog sprake van verwarring bij het begin van het gesprek met de psycholoog, een beperkte verbale expressie, weinig onthullende antwoorden van verzoeker aangaande zijn werk, uiterst eenvoudig taalgebruik met vele bijvoeglijke bijwoorden.

De Raad stelt vooreerst vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker reeds minstens twintig jaar (dit volgens het CGVS gehanteerde geboortedatum van 2003) en dus meerderjarig, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is nauwkeurige en doorleefde verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, te meer verzoeker - ondanks zijn beweerde analfabetisme - wel verklaarde naar de madrassa te zijn geweest en stelde dat hij een klein beetje kan lezen en schrijven (Verklaring DVZ van 11 oktober 2022, p. 6).

Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open alsook gerichte, gesloten vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Voorts wijst de Raad erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud geenszins blijkt dat er zich noemenswaardige problemen tijdens het persoonlijk onderhoud stelden omwille van verzoekers analfabetisme of omwille van de door de psycholoog thans gemaakte vaststellingen na een functioneringsonderzoek. Hoewel verzoeker op het CGVS stelde sommige vragen niet begrepen te hebben of de vragen van de protection officer herhaalde, moet de Raad immers vaststellen dat deze vragen dan verzoeker opnieuw werden gesteld of werden herformuleerd waarop verzoeker dan in slaagde concreter, gerichter te antwoorden (persoonlijk onderhoud, p. 9, 10, 13, 14, 16-18).

Verzoeker werd overigens reeds in het begin van zijn persoonlijk onderhoud meegedeeld dat hij bij problemen met de tolk of wanneer hij een vraag niet zou begrijpen, dit steeds kon melden en er zou geprobeerd worden om de vraag anders te formuleren alsook dat hij steeds vragen mocht stellen tijdens het interview (persoonlijk onderhoud, p. 2). Daarnaast werd een pauze ingelast en werd verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of het goed was om verder te gaan waarop hij bevestigend antwoordde (persoonlijk

onderhoud, p. 21) en verklaarde verzoeker bovendien aan het einde van het persoonlijk onderhoud de tolk en de vragen goed te hebben begrepen (persoonlijk onderhoud, p. 24).

De Raad merkt verder op dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat zijn analfabetisme zijn verstandelijke vermogens aantast in die mate dat hij hierdoor niet in staat was volwaardige verklaringen af te leggen. Hoewel in het psychologisch verslag wordt vastgesteld dat verzoeker een zeer beperkte taal en dus begripsvermogen heeft alsook een zeer gebrekkige oriëntatie in tijd en ruimte waarbij wordt opgemerkt dat laagbegaafdheid of andere cognitieve beperkingen niet zijn uitgesloten, ligt geen sluitende diagnose voor met betrekking tot een cognitieve beperking.

Hierbij kan nog aangestipt worden dat het feit dat een persoon analfabeet is, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89).

De Raad duidt verder aan dat de vaststellingen van de psycholoog aangaande een vermoeden van laagbegaafdheid, de zeer beperkte taal en dus begripsvermogen alsook een zeer gebrekkige oriëntatie in tijd en ruimte waarmee verzoeker zijn gebrekkige verklaringen tracht te verschonen hoe dan ook geen ander licht kunnen werpen op de hieronder weergegeven pertinente en draagkrachtige bevindingen aangaande verzoekers passieve houding en manifest gebrek aan interesse inzake de werkzaamheden en dood van zijn broers, zijn onaannemelijke verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten na de dood van zijn broers en de determinerende conclusie dat, daargelaten verzoeker de werkzaamheden van zijn broers niet aannemelijk heeft gemaakt, uit de actuele landeninformatie overigens niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor het Afghaanse nationale leger of de Afghaanse overheid en verzoeker in casu wegens de eerdere beweerde werkzaamheden van zijn reeds overleden broers en opgepakte broer geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt.

In samenhang met het voorgaande kan daarenboven gewezen worden op volgende terechte bevindingen in de bestreden beslissing:

“Bovendien geeft u er allerm minst blijk van pogingen te hebben ondernomen om meer te weten te komen over het werk van uw broers I., M. K. en N. M.. U vroeg uw moeder nooit meer informatie over het werk van uw broers (CGVS, p. 18) omdat ze er ook niets over wist en zelf geen informatie kreeg (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met het feit dat uw moeder I. wel verbood om nog naar het leger terug te gaan, en dat ze zo dus toch iets van informatie moet hebben gehad, stelt u dat ze slechts wist dat er veel mensen gedood werden in dienst (CGVS, p. 18). Evenmin vroeg u uw maternale oom S. ooit of hij meer informatie had over het werk van N. M. (CGVS, p. 20). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u nog steeds contact hebt met uw familie en maternale oom S. in Afghanistan, via uw buur S. (CGVS, p. 8-9). U had dus ook nog na uw vertrek via hen, in het kader van uw lopende procedure om internationale bescherming, meer informatie kunnen bekomen over het vroegere werk van uw broers voor de voormalige ANSF. Dat u dit niet bleek te doen, ondergraaft zowel de ernst als de geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtmotieven. U verklaart dat u uw broer N. M. wel vroeg over het werk van uw broers I. en M. K., maar hij vertelde u er niets over (CGVS, p. 18). Gevraagd om welke reden hij u dat niet vertelde, verklaart u dat u nog een kind was en dat hij niet over de job van iemand anders wilde vertellen (CGVS, p. 18). Ook wanneer u op het einde van uw persoonlijk onderhoud wordt geconfronteerd met het feit dat u bijzonder weinig over het werk van uw broers kan zeggen, terwijl hun werk de oorzaak van uw persoonlijke problemen met de Taliban is, stelt u dat u toen nog een kind was en dat u uw broers wel vragen stelde maar dat ze niets zeiden (CGVS, p. 24). Aangezien u ook na uw vertrek nog informatie had kunnen inwinnen, wat u niet deed (zie boven), verliest die uitklaring echter haar geldigheid. Ook uw advocaat haalt uw jonge leeftijd destijds aan als verschoning voor uw lacunaire kennis en verklaringen (CGVS, p. 24) en stelt dat hoe minder u als kind wist over hun werk, hoe minder u kon verklappen (CGVS, p. 24). Ook die uitklaring is echter ontoereikend. Zo plaatst het CGVS vraagtekens bij het feit dat uw broers u dan wel zeiden dat ze voor de voormalige ANSF werkten – ook al gaven ze u geen concrete informatie – als ze bang zouden zijn dat u iets zou verklappen. Indien ze werkelijk wilden voorkomen dat u er iets over zou verklappen, konden ze u er beter volledig onwetend over houden. Langs de andere kant blijkt uit uw verklaringen dat het werk van uw broers voor de voormalige ANSF bekend raakte in uw dorp vanaf het moment dat uw broers I. en M. K. in dienst gingen: “omdat ze niet aanwezig waren in het dorp, vroegen de dorpingen en dan wisten ze dat ze naar hun dienst gingen” (CGVS, p. 16). De dorpingen wisten het niet over N. M. omdat die telkens in het geheim heen en weer reisde (CGVS, p. 16), maar kwamen het wel te weten over I. en M. K., omdat de dorpingen “dicht bij elkaar” zijn en “elke situatie over elkaar” weten (CGVS, p. 16). Gelet op het feit dat uw dorpingen meteen wisten dat uw broers I. en M. K. voor de ANSF werkten, is het onaannemelijk dat uw familieleden u er niets meer over zouden vertellen om zo te voorkomen dat u het zou verklappen.”

In het verzoekschrift wordt gerepliceerd dat verzoekers broers weinig deelden over hun werk dat geheim moest worden gehouden te meer verzoeker nog een kind was, en hij overigens I. en M. K. amper nog heeft gezien. Verzoeker stelt verder ook nu amper contact te hebben met zijn familie, slechts kort via de buurman, en betoogt dat hij wel degelijk ook wat specifieke informatie kon geven.

Verzoekers betoog kan allerm minst overtuigen ter weerlegging van voorgaande omstandige motieven. Verzoeker toont immers geenszins aan aanhoudende, ernstige pogingen te hebben ondernomen om nauwkeurige informatie te bekomen hoewel hij wel degelijk contacten onderhoudt met zijn familie, zij het via de buurman (persoonlijk onderhoud, p. 5, 8-9), terwijl zijn gebrekkige verklaringen betrekking hebben op elementen waaruit zijn vrees voortvloeit en verweerder terecht opmerkt dat de werkzaamheden van de overleden broers wel degelijk bekend waren in het dorp (persoonlijk onderhoud, p.16). Dit is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dat verzoeker klaarblijkelijk naliet, ook tijdens zijn meerderjarigheid, zich afdoende te informeren over de werkzaamheden van zijn broers en in deze een dermate passieve houding aanneemt, getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging.

Aangaande de neergelegde documenten betreffende de werkzaamheden van de broers en hun overlijden treedt de Raad volgende correcte motieven bij:

“De originele documenten in verband met het werk van uw broers (zie administratief dossier, groene map, documenten 3-4) slagen er niet in de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen om te buigen. Documenten kunnen uw verklaringen immers pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden. De documenten in verband met de dood van uw broers I. en M. K. (zie administratief dossier, groene map, documenten 5-9) zijn evenmin bij machte de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen erover weg te nemen. Zo zijn de verzoekschriften in verband met de dood van uw broers I. en M. K. (zie administratief dossier, groene map, documenten 6-7) gebaseerd op de verklaringen van familieleden. Aan dergelijke documenten kan dan ook geen enkele objectieve bewijswaarde gehecht worden wat betreft het voorgehouden werk van uw broers of de precieze omstandigheden van hun voorgehouden dood. Daardoor kunnen die allerm minst volstaan om uw verklaringen te ondersteunen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan de door u voorgelegde documenten in verband met het werk en de dood van uw broers (zie administratief dossier, groene map, documenten 3-9) op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Over de foto’s (zie administratief dossier, groene map, documenten 10-12) dient nog gezegd te worden dat er op geen enkele manier uit kan worden afgeleid dat de personen die hierop te zien zijn wel degelijk uw broers zijn. U legt immers geen foto neer van u met uw broers (CGVS, p. 20), wat dat feit zou kunnen ondersteunen. Dergelijke foto’s zijn dan ook geenszins in staat uw verklaringen omtrent hun voorgehouden werk of uw familieband met de mensen op die foto’s te ondersteunen.”

Verzoeker beklemtoont de neergelegde originele documenten en bekritiseert verweerders appreciatie. Hiermee brengt verzoeker echter geenszins valabele argumenten bij die de inhoudelijke en vormelijke beoordeling van de documenten die steun vindt in de beschikbare landeninformatie, kunnen ombuigen.

De commissaris-generaal merkt verder inzake de omstandigheden van het overlijden van de broers van verzoeker met reden als volgt op:

“Uw verklaringen over de dood van uw broers I. en M. K. tijdens de uitvoering van hun werk (CGVS, p. 14-15), vertonen een gelijkaardige mate van vaagheid en ongeloofwaardigheid. U verklaart dat I. ongeveer zes jaar geleden werd gedood (CGVS, p. 14) en dat M. K. werd gedood in Uruzgan (CGVS, p. 14), ongeveer vijf jaar geleden (CGVS, p. 15). Gevraagd om te vertellen wat er gebeurde, verwijst u naar de documenten die u voorlegt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 15). Gevraagd of u het zelf kan uitleggen, stelt u dat u de papieren niet kan lezen (CGVS, p. 15). Over de omstandigheden waarin uw broers gedood waren zegt u slechts dat M. K. was verbrand en I. was gedood in het voorhoofd (CGVS, p. 15). Allebei waren ze gedood in actie en bij M. K. werd zijn hele bataljon gedood, behalve een persoon (CGVS, p. 15). U weet echter niet hoe die ene persoon het kon overleven (CGVS, p. 15) of wat er was gebeurd waardoor bijna het hele bataljon gedood werd (CGVS, p. 15). Bovendien verklaart u dat dat incident met het bataljon van M. K. ook in het nieuws was gekomen (CGVS, p. 14), waaruit blijkt dat die informatie voor iedereen beschikbaar was. Zo geeft u er allerm minst blijk van dat u over specifieke informatie beschikt in verband met de omstandigheden van de dood van uw eigen

familieleden ten gevolge van hun werk voor de ANSF. Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over hun werk voor de voormalige overheid onderuit gehaald.

Wat uw broer N. M. betreft, beperkt u zich tot even vage en beperkte verklaringen. U zegt dat hij misschien tien of elf jaar geleden begon in het leger, en dat hij werkte in Khogyani en Kaga in Nangarhar (CGVS, p. 14-15). U voegt er echter meteen aan toe dat u geen informatie over hem hebt, dat u hem een verhaal vroeg, maar dat hij niets zei (CGVS, p. 15). Aanvankelijk wordt u toch gevraagd alles te vertellen wat u weet over zijn werk in het leger, waarop u antwoordt dat hij een soldaat was, maar dat hij u niet meer vertelde (CGVS, p. 19). Uw advocaat merkte vervolgens op dat ze denkt dat u meer over het werk van uw broer N. M. weet, maar dat u niet gewend bent aan open vragen (CGVS, p. 19). Vervolgens worden u verschillende gerichte vragen gesteld in verband met het werk van uw broer N. M. in het voormalige leger. Toch houdt u het op vage en summiere verklaringen. Zo weet u niet wat hij moest doen (CGVS, p. 19), of hij een opleiding had gehad (CGVS, p. 19), of u collega's van hem kende (CGVS, p. 19) of wat de naam van zijn commandant was (CGVS, p. 19). Hoewel u de kans kreeg om bij zowel open als gerichte vragen concrete verklaringen in verband met het werk van uw broer N. M. af te leggen, slaagt u daar allesbehalve in. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, dat onder andere gefundeerd is op zijn voormalig werk, verder ondermijnd."

Verzoeker blijft volharden in zijn verklaringen omtrent de werkzaamheden van zijn broers en herhaalt dat hij aangaf dat er omtrent hun dood informatie was terug te vinden in de neergelegde documenten die hij niet kan lezen. Met dergelijk betoog brengt verzoeker evenwel geenszins valabele elementen bij die verweerders terechte vaststellingen kunnen ombuigen.

Bovendien herhaalt de Raad dat van een verzoeker, ook wanneer deze analfabeet is, redelijkerwijs verwacht kan worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen, de oorsprong en omstandigheden ervan alsook omtrent documenten die daar betrekking op hebben. In casu kan niet blijken dat verzoeker, die ongeveer reeds achttien jaar was bij vertrek en thans meerderjarig is thans nog contacten onderhoudt met zijn familieleden in Afghanistan die hem overigens deze documenten hebben bezorgd (persoonlijk onderhoud, p. 5, 8-9), de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent het overlijden van zijn broers en de neergelegde documenten hieromtrent.

Door nog te volharden in zijn verklaringen op het CGVS aangaande de overige aangegeven specifieke informatie omtrent zijn broers, kan verzoeker geenszins de draagkrachtige vaststellingen omtrent zijn vage, gebrekkige, weinig doorleefde verklaringen en de vastgestelde passieve houding hierbij verschonen.

De Raad treedt tevens volgende overwegingen bij die verzoeker volledig ongemoeid laat:

"Daarnaast tasten uw vage verklaringen over de wijze waarop het bekend raakte in uw dorp dat uw broers I. en M. K. voor de voormalige ANSF werkten, eveneens de geloofwaardigheid van hun profiel als medewerker van de voormalige ANSF aan. Zo verklaart u slechts dat de dorpingen het "van elkaar" wisten en dat u niet weet wie het hen zei (CGVS, p. 16). U stelt dat alleen u en uw moeder over hun werk wisten en dat jullie het allebei verzwegen (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe de dorpingen het dan te weten kwamen, zegt u dat u het niet weet (CGVS, p. 16). Dat valt echter nauwelijks te rijmen met uw latere verklaring dat er na de dood van uw broers I. en M. K. advertenties hingen waarop stond dat uw broers gedood waren tijdens hun dienst in het nationale leger (CGVS, p. 21). Aangezien I. reeds een jaar voor M. K. omkwam (CGVS, p. 15) en de dorpingen het volgens u te weten zouden komen omdat uw broer "niet aanwezig" was in het dorp (CGVS, p. 16), is die advertentie een uiterst plausibele uitklaring voor de bekendheid van het werk van M. K. in uw dorp. Het feit dat u dus "niet weet" hoe zijn werk bekend raakte (CGVS, p. 16) komt allerminst overeen met uw verklaring over die advertentie."

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de Raad de commissaris-generaal volgen in zijn oordeel dat omwille van verzoekers vage en bijzonder beperkte verklaringen, er geen geloof kan worden gehecht aan het werk van zijn broers voor de voormalige ANSF. Er wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht gesteld dat dit bij voorbaat en reeds op grondige wijze de geloofwaardigheid aantast van verzoekers asielmotieven aangezien de door verzoeker verklaarde vervolgingsfeiten ten aanzien van hem en zijn broers rechtstreeks voortkomen uit hun werk.

Het bestaan van een aan verzoekers persoon gelinkte vrees, kan bovendien ook volgens de Raad evenmin afgeleid worden uit de verklaringen die verzoeker aflegt over de vervolgingsfeiten ten aanzien van hem en zijn broers omwille van hun voorgehouden jobs voor de voormalige ANSF.

In de bestreden beslissing wordt pertinent gemotiveerd:

"Zo blijft u bijzonder vaag over de bezoeken van de Taliban aan uw familie nadat uw broers I. en M. K. in dienst gingen. U zegt dat ze "elke keer" kwamen, maar wanneer u wordt gevraagd hoe vaak ze kwamen, zegt u slechts vaagweg: "Dat is onbekend wanneer ze komen, wanneer ze willen, komen ze" (CGVS, p.

17). U kan zelfs niet zeggen hoe vaak ze ongeveer kwamen (CGVS, p. 17) en houdt het op: "Hun tijd is onbekend, wanneer ze klaar zijn in de week komen ze en wanneer ze klaar zijn in de maand komen ze" (CGVS, p. 17). U kan ook niet – zelfs niet ongeveer – zeggen wanneer de eerste keer was dat de Taliban naar uw huis kwamen om uw broers te vragen met hun werk te stoppen (CGVS, p. 17), hoewel dat moment het startschot van de problemen van uw familie met de Taliban betreft. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat die elementaire verklaringen kan afleggen over essentiële onderdelen in diens asielaanvraag.

Over de vervolgingsfeiten na de dood van uw broers I. en M. K. legt u eveneens onaannemelijke verklaringen af die de geloofwaardigheid ervan schaden. Zo schetst u aanvankelijk een beeld van de Taliban die dorpelingen die voor de overheid werkten, thuis gingen opzoeken en als ze hen vonden, zouden ze hen doden (CGVS, p. 12). U geeft het voorbeeld van A. die een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werd gedood omwille van zijn werk voor de overheid (CGVS, p. 11). Als de Taliban de persoon die voor de overheid werkte niet vonden, gingen ze naar zijn huis en namen ze "iemand anders van het huis en doden ze die" (CGVS, p. 12). U geeft het voorbeeld van de Taliban die het huis opbliezen van een familie waarvan de jongeren voor de overheid werkten, ongeveer vier of vijf jaar voor uw vertrek (CGVS, p. 12). U stelt bovendien in algemene zin: "wie ook voor de overheid werkte, ze laten die niet, ze doden hen, en wie er ook in de familie van de overheidsmedewerkers is, die zullen ze ook doden" (CGVS, p. 13). Uw verklaringen over de werkwijze van de Taliban in uw geval zijn daar echter allerminst mee in overeenstemming te brengen. Zo stelt u dat de Taliban in het laatste jaar meer dan ervoor kwamen: "zeker een keer per maand" (CGVS, p. 21-22). Expliciet gevraagd waar u telkens was bij die bezoeken, stelt u aanvankelijk: "Soms was ik verborgen in mijn huis, soms ging ik naar mijn burens thuis en verborg ik me daar" (CGVS, p. 22). Vanaf dat laatste jaar zochten de Taliban ook u persoonlijk (CGVS, p. 22) en u verklaart dat u bescherming kreeg bij de vrouwen van uw burens thuis (CGVS, p. 22). Geconfronteerd met het feit dat u ook had verklaard dat u bij die bezoeken soms thuis verborgen was en gevraagd of de Taliban u dan niet thuis kwamen zoeken, verklaart u dat u thuis verborgen was totdat de Taliban uw huis binnenkwamen en dat u dan via een achterdeur naar het huis van uw burens ging om zich daar te verbergen (CGVS, p. 22). De tegenstrijdigheid van die uitklaring met uw eerdere verklaring dat u "soms" thuis zat en "soms" bij uw burens zat (CGVS, p. 22), doet sterk vermoeden dat het om een ad hoc uitklaring gaat. Gevraagd om welke reden de Taliban niet meer ondernamen tegenover u, gelet op het feit dat ze het huis van die andere familie van overheidsmedewerkers opbliezen, stelt u dat u toen jong was en ze meestal naar uw oudere broer zochten (CGVS, p. 23). Dat is echter geen uitklaring aangezien u nadrukkelijk had verklaard dat de Taliban u ook persoonlijk zochten in het laatste jaar voor uw vertrek (CGVS, p. 22). De Taliban hadden dus alle tijd om ook doortastende actie tegenover de familieleden van uw broers te ondernemen. Het feit dat een strategische actor als de Taliban dat nalaat, is onaannemelijk en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging. Het feit dat de Taliban uw familie al viseerden voor de dood van uw broers I. en M. K., respectievelijk zes en vijf jaar geleden (CGVS, p. 15), vergroot de onaannemelijkheid van uw verklaringen alleen maar. Gevraagd of u nu nog redenen hebt om de Taliban persoonlijk te vrezen als uw broers I. en M. K. gedood zijn en N. M. door hen meegenomen is, verklaart u: "Ze komen achter mij omdat ze weten dat mijn broers in dienst waren en wie ook dienst had in de regering van AFG, die familieleden lopen ook gevaar" (CGVS, p. 23). Die uitklaring maakt het echter nog onaannemelijker dat de Taliban niets concreets tegen u ondernamen wanneer u nog in het land was aangezien ze er toen alle tijd toe hadden. Uw onaannemelijke verklaringen over de weinig doortastende pogingen van de Taliban om u te pakken te krijgen omwille van het werk van uw broers, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op grondige wijze.

Het bestaan van een aan uw persoon gelinkte vrees, kan evenmin afgeleid worden uit de verklaringen die u aflegt over de vervolgingsfeiten na uw vertrek. Daarover verklaart u dat de Taliban nog vaak naar uw huis kwamen en naar u vroegen (CGVS, p. 23) en u stelt: "nu is het hun overheid en kunnen ze alles doen" (CGVS, p. 23). U stelt niet te weten of de Taliban denken dat u nog in het land bent (CGVS, p. 23), waarop u wordt gevraagd om welke reden ze zouden blijven terugkomen als ze niet denken dat u nog in het land bent (CGVS, p. 23). Daarop werpt u vaagweg op: "Misschien zijn er leden van hen die gedood waren door mijn broers, dus komen ze ons huis bezoeken" (CGVS, p. 23). Gevraagd of u weet of uw broers specifieke leden van de Taliban hebben gedood, waardoor ze u nu nog zoeken, antwoordt u echter negatief (CGVS, p. 23). Ook zo slaagt u er niet in een vrees voor vervolging in uw hoofd, omwille van het voormalige werk van uw broers, aannemelijk te maken."

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad deze overwegingen tot de zijne.

Het gegeven dat volgens verzoeker in casu geen tegenstrijdigheden kunnen worden vastgesteld kan geen afbreuk doen aan de vastgestelde vage, beperkte verklaringen. De Raad merkt in dit verband op dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, beperkte, weinig doorleefde en onaannemelijke verklaringen.

De Raad gaat na of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. In casu blijkt echter dat verzoeker tal van vage, gebrekkige en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd waardoor geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. Verzoeker slaagt er evenwel niet in deze gebrekkige en onaannemelijke verklaringen te weerleggen.

Waar verzoeker volhardt in de werkzaamheden van zijn broers bij de voormalige Afghaanse strijdkrachten en zijn vrees hierdoor (dit ongeacht de geloofwaardigheid van zijn eigen persoonlijke problemen) en de originele documenten benadrukt merkt de Raad op dat, daargelaten verzoeker deze werkzaamheden van zijn broers niet aannemelijk heeft gemaakt, uit de actuele landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor het Afghaanse nationale leger of de Afghaanse politie (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid/leger, hetgeen in casu niet van toepassing is nu twee broers van verzoeker reeds overleden zijn en zijn derde broer die voor de Afghaanse overheden zou gewerkt hebben volgens verzoeker ook werd meegenomen door de taliban. De Raad stipt verder aan dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn moeder en twee broers nog in Afghanistan in hetzelfde huis wonen zonder dat deze zoals verzoeker worden gevisieerd (persoonlijk onderhoud, p. 8) en de commissaris-generaal met reden heeft vastgesteld dat verzoeker onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd over zijn beweerde persoonlijke problemen en de feiten na zijn vertrek. Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de eerdere beweerde werkzaamheden van zijn reeds overleden broers en opgepakte broer geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

In zoverre verzoeker een gedwongen rekrutering door de taliban vreest wijst de Raad volledigheidshalve op de algemene landeninformatie die door verweerder wordt vermeld in de bestreden beslissing. In deze recente landeninformatie wordt er gewezen op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 63). Verzoeker toont geenszins aan onder dergelijk profiel te vallen, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker, die reeds meerderjarig is en die niet aantoonbaar te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden, blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde twee jongere broers te hebben zonder dat deze zoals verzoeker worden gevisieerd waarbij geenszins wordt verduidelijkt waarom enkel verzoeker en niet zijn jongere broers het risico zouden lopen gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban. In navolging van bovenstaande maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan gedwongen gerekruteerd zou worden.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad het motief in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verklaringen rond zijn leeftijd overtuigend acht. De overige bevindingen uit de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende determinerend voor de conclusie dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is en hij geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees aannemelijk maakt. Verzoekers betoog inzake verweerders overwegingen aangaande zijn leeftijd werpen geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Daargelaten de vraag of verzoeker zich doelbewust als minderjarige voordeed, wenst de Raad aan te stippen dat uit het gevoerde medisch onderzoek op 28 april 2022 is gebleken dat verzoeker sowieso ouder is dan achttien jaar (20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar). Verzoeker stelde bij de DVZ akkoord te gaan met deze correctie en gaf op het CGVS tevens aan niet in beroep te zijn gegaan en dat dit geen probleem betreft (Verklaring DVZ van 11 oktober 2022, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 6). Nu niet blijkt dat verzoeker in beroep is gegaan tegen voormelde beslissing van de Dienst Voogdij merkt de Raad op dat deze beslissing inzake de leeftijd definitief is en in casu niet nuttig kan betwist worden bij de Raad gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen

waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof wordt gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.3. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en

informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the

game". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog en verwijt dat verweerder hem diende te bevragen rond verwestering niet in afbreuk te doen aan de omstandige, concrete motieven in de bestreden beslissing aangaande een verwestering die de Raad kan bijtreden.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij (volledig) is verwesterd is, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in België, zijn herkomst uit Nangarhar, naar algemene informatie, naar de onaannemelijk bevonden werkzaamheden van zijn broers voor ANSF, naar zijn taalattesten, inschrijvingen bij Ligo en zijn tewerkstelling met een verklaring van zijn werkgever, besluit de Raad dat, hoewel verzoekers pogingen tot integratie lovenswaardig zijn, hij hiermee niet aantoonst dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. *In casu* kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker rekening houdend met de resultaten van het gevoerde leeftijdsonderzoek en de gehanteerde geboortedatum door het CGVS tot ongeveer achttien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij zij het één jaar, naar de madrassa is gegaan en soms als landbouwer werkte (Verklaring DVZ, p. 6-7; persoonlijk onderhoud, p. 7), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonst dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij verklaarde dat ondanks zijn overleden vader, onder meer zijn moeder, twee broers samen met twee schoonzussen en twee zonen van zijn broers nog in hetzelfde huis in Afghanistan verblijven, alsook dichtbij een maternale oom, waarmee hij via een buurman daar contacten onderhoudt (persoonlijk onderhoud, p.5, 8-9; Verklaring DVZ, p. 7, 9).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 5, 25).

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige

aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolgung waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te wijzen op algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij verklaarde dat ondanks zijn overleden vader, onder meer zijn moeder, twee broers samen met twee schoonzussen en twee zonen van zijn broers nog in hetzelfde huis in Afghanistan verblijven, alsook dichtbij een maternale oom, waarmee hij via een buurman daar contacten onderhoudt (persoonlijk onderhoud, p.5, 8-9; Verklaring DVZ, p. 7, 9). Hoewel verzoeker stelde dat het wegens de taliban slecht gaat met zijn familie, gaf hij evenwel aan dat zijn moeder en broers nog steeds in hetzelfde huis wonen en mee worden onderhouden door de oom die overigens verzoekers reis bekostigde (persoonlijk onderhoud, p.8; Verklaring DVZ, p. 11).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie, naar zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas en zijn betoog een kwetsbaar profiel te hebben gezien hij als minderjarige Afghanistan verliet, geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen, dit gelet op de vaststellingen onder 2.3.4.2. en 2.3.4.3. (supra).

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak wordt herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. In zoverre in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter

worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Met betrekking tot artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Evenmin wordt een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk gemaakt..

2.3.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU